

*О. М. Іваник**здобувач**Науково-дослідного інституту публічного права*

ПРИНЦИПИ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ОБОРОННО-ПРОМИСЛОВОГО КОМПЛЕКСУ УКРАЇНИ

Постановка проблеми. Принципи права – наукова категорія, яка завжди викликала інтерес учених у сфері як теорії права, так і галузевих правових наук. Принципи права мають безпосередній зв'язок із більшістю стрижневих загальнотеоретичних питань, як-от: сутність права, норма права, юридичний акт, правова система, правове регулювання тощо. Вони пов'язують право з політикою, економікою, мораллю, забезпечують єдність різних правових процесів, форм, теорій, ідей і концепцій, понятійно-категоріальних рядів [9, с. 3; 13].

Принципи адміністративно-правового регулювання оборонно-промислового комплексу України (далі – ОПК України) є основними ідеями, якими повинна керуватися вся військово-оборонна система органів публічного адміністрування у своїй діяльності, тому саме принципи ОПК України потребують першочергового дослідження.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. На розкриття принципів адміністративно-правового регулювання оборонно-промислового комплексу України звертали свою увагу такі вчені, як В. Авер'янов, Ю. Битяк, Ю. Ведерников, В. Галунько, Т. Ганзицька, П. Діхтієвський, А. Колодій, О. Кузьменко, В. Курило, М. Марченко, В. Молдован, І. Невзоров, С. Погребняк, А. Пухтецька, В. Семенов, В. Сорокін, О. Старчук, С. Стеценко, Ю. Тихомиров, М. Чабаненко та інші.

Проте вищевказані вчені розкрили особливості принципів адміністративно-правового регулювання, а проблематика оборонно-промислового комплексу ставить нові виклики в сучасних реаліях суспільства.

Мета статті полягає в тому, щоб на базі дослідження та аналізу позицій учених-юристів та основ законодавства визначити принципи адміністративно-правового регулювання оборонно-промислового комплексу України.

Виклад основного матеріалу. Теоретики права вважають, що принципи права – це об'єктивно властиві праву відправні начала, незаперечні вимоги (позитивні зобов'язання), які ставляться до учасників суспільних відносин із метою гармонічного поєднання індивідуальних, групових і громадських інтересів. Інакше кажучи, це є своєрідна система координат, в рамках якої розвивається право, і одночасно вектор, що визначає напрям його розвитку. Принципи є підставою права, містяться у його змісті, виступають як орієнтири

у формуванні права, відбивають сутність права та основні зв'язки, які реально існують у правовій системі. У принципах зосереджено світовий досвід розвитку права, досвід цивілізації [17, с. 45].

Професор Ю. Битяк окреслює, що «принципами права» є вихідні, об'єктивно зумовлені основоположні засади, відповідно до яких формується й функціонує система та зміст галузі права. За межами соціальної активності і практичної діяльності суб'єктів принципи адміністративного права не можуть бути сформовані й закріплені, а тим паче реалізовані [3, с. 64].

На думку О. Васильєва, принципи права – це ті об'єктивно зумовлені засади, відповідно до яких розвивається право, і котрі лежать в основі системи законодавства. Принципи права дослідник визначав як норми, котрі мають найбільш загальний зміст, фіксують найважливіші напрями та способи правового регулювання соціальної діяльності людей; визначають характер права і законодавчого регулювання [4, с. 73].

І. Невзоров зазначає, що «принципи права» – це такі відправні ідеї існування права, які виражають найважливіші закономірності й основи цього типу держави і права, є однопорядковими із сутністю права і становлять його основні риси, вирізняються універсальністю, вищою імперативністю і загальною значимістю, відповідають об'єктивній необхідності побудови та вдосконалення певного суспільного ладу [12, с. 75].

М. Чабаненко вважає принципами права основоположні, вихідні засади (як нормативно закріплені, так і ні), що визначають характер і напрями правового регулювання суспільних відносин. Принципам права, як визначальній правовій категорії, притаманні певні властивості, риси, що дають змогу відмежовувати їх від інших правових явищ [22, с. 115].

На думку В. Семенова, принципи діяльності прийнято визначати як основоположні начала, що зумовлені тією роллю, яку вони відіграють в існуванні та розвитку права. Практично принципи діяльності визначають самостійність тієї чи іншої роботи, тому вони висловлюють сутність конкретної поведінки. На їх основі відбувається побудова всіх інших норм, інститутів, які не можуть суперечити принципам. Принципи є якісними особливостями, соціально-юридичною спрямованістю тієї чи іншої діяльності [16, с. 23].

Т. Ганзицька під принципами права розуміє об'єктивно зумовлені природою цього державно організованого суспільства нормативно-керівні, формально закріплені в зовнішніх джерелах права імперативні ідеї, котрі виражають цінності, притаманні цій системі права, визначають загальну спрямованість правового регулювання суспільних відносин із метою гармонічного поєднання інтересів (індивідуальних, групових, громадських) їхніх учасників [8, с. 24].

М. Марченко трактує принципи права як основні ідеї, вихідні положення процесу його формування, розвитку і функціонування; конструкції, на засадах яких встановлюються і функціонують не тільки норми, інститути або галузі, але й уся правова система; 3) принцип права – сфера правосвідомості, правової ідеології і науки; 4) визначення, що будуються на аналізі різниці понять принципів права та правових принципів. Правові принципи – це головні ідеї, які виражають основні вимоги до системи права тієї чи іншої держави [10, с. 143].

О. Старчук переконана, що принципи права – це такі засадничі ідеї права, які визначають зміст і спрямованість його норм і характеризуються системністю, взаємоузгодженістю, загальнообов'язковістю, універсальністю, стабільністю, предметною визначеністю, загальнозначущістю й регулятивністю [19, с. 43].

На думку В. Сорочкіна, «принципи права» із суто юридичного погляду не є правилами поведінки, але мають загальнообов'язковий характер. З принципів права можна вивести необхідне, але поки що не закріплене, правило поведінки. Принципи права надають, відповідно, безпосередню регулюючу дію на суспільні відносини, будучи тією правовою базою, на основі якої відбувається формування конкретного правила для вирішення справи [18, с. 72].

Щодо принципів адміністративного права, то професор В. Галунько, під принципами адміністративного права визначає основні вихідні, об'єктивно зумовлені засади, на яких базується діяльність суб'єктів адміністративного права, забезпечуються права та свободи людини і громадянина, нормальне функціонування громадянського суспільства та держави [6, с. 47].

Науковець А. Пухтецька визначає, що обсяги значень поняття «принципи адміністративного права» зводяться до їх розуміння як:

- системи принципів однієї з фундаментальних галузей права в Україні, яка виокремлюється поряд із цивільним і кримінальним правом, що також визнаються фундаментальними галузями права за ознакою окремого предмета та методу правового регулювання;

- орієнтира та пріоритетних засад правового регулювання у сфері державного управління, що

визначають і конкретизують цілепокладання, створюють умови для реалізації прав і свобод людини та громадянина, інших суб'єктів в означеній сфері, взаємопов'язані з гарантіями забезпечення реалізації означених прав, забезпечені засобами адміністративного примусу, а їх недотримання може бути оскаржене в судовому порядку;

- детермінованих функціями адміністративного права ключових вимог, положень, принципів організації та діяльності публічної адміністрації, що фіксуються в кодексах, законах та інших актах адміністративного законодавства, зокрема містять вимоги до діяльності керівних суб'єктів і керованих об'єктів у сфері організації та діяльності органів виконавчої влади центрального та місцевого рівнів;

- загальних засад визначення правових рамок компетенції органів публічної адміністрації (дискреційні повноваження, перегляд рішень тощо);

- принципів адміністративно-правових інститутів – усталених підсистем принципів адміністративного права, що визначають вимоги до діяльності органів публічної адміністрації;

- засобів забезпечення реалізації законних прав, міжнародних і європейських принципів і стандартів у національній правовій системі – як визначальний чинник розвитку законодавства та його кодифікації, систематизації (у частинах, що не перетинаються з гарантіями реалізації прав, свобод тощо);

- частини правової системи, що визначає аксіологічні засади, забезпечує єдність застосування національними органами, гарантує виконання на території держави;

- різновиду норм адміністративного права; вимог до форм діяльності публічної адміністрації в розрізі ключових функцій публічної адміністрації;

- підстави вступу в адміністративні правовідносини;

- стандарту діяльності посадових осіб апарату держави (державних службовців, політичних діячів) під час розгляду адміністративних справ і прийняття індивідуальних рішень;

- морально-етичних вимог до адміністративної поведінки, що можуть бути закріплені в нормах адміністративного права або в дисциплінарних статутах державної служби [15, с. 75–77], та інших.

Отже, принципи адміністративного права – це вихідні засади, якими керується у своїй діяльності суб'єкти публічної адміністрації, визначається політика держави в певній галузі, формується механізм правового регулювання, з метою виконання завдань і функцій адміністративного права, захисту прав, свобод і законних інтересів осіб.

Варто сказати про особливості принципів. Характерними рисами принципів адміністративно-

го права є такі: 1) вони формуються з метою забезпечення прав і свобод людини та громадянина й нормального функціонування громадянського суспільства та держави; 2) визначають найбільш загальні й стабільні вимоги, що сприяють їх утвердженню та захисту суб'єктами публічної адміністрації, визначають характер адміністративного права і напрями його подальшого розвитку; 3) установлюють керівні засади-настанови, що визначають найважливіші правила, за якими здійснюється та зорганізується діяльність суб'єктів адміністративного права; 4) принципи адміністративного права характеризуються прогресивністю, засвідчують ідеальні для умов сучасності основоположні засади поведінки суб'єктів адміністративного права, які є реально досяжними [7, с. 39–40].

Щодо систематизації принципів, то до загальних принципів адміністративного права зараховують такі: – принцип законності; – принцип пріоритету прав і свобод людини й громадянина; – принцип рівності громадян перед законом; – принцип демократизму нормотворчості й реалізації права; – принцип взаємної відповідальності держави і людини; – принцип гуманізму і справедливості у взаємовідносинах між державою і людиною [1, с. 82].

На думку Ю. Битяка, спеціально-галузевими принципами адміністративного права є такі: – служіння органів виконавчої влади та їхнього апарату суспільству й людині; – обмеженість втручання органів виконавчої влади в громадське й особисте життя людини; – повнота прав і свобод громадян в адміністративно-правовій сфері; – взаємна відповідальність; – визначення мінімально необхідних повноважень органів державної виконавчої влади; – оптимальне доповнення й урівноваження державно-владних повноважень органів виконавчої влади з повноваженнями органів самоврядування [3, с. 33].

В. Галунько виділяє такі загальні принципи адміністративних процедур: верховенства права – основоположний принцип здійснення адміністративних процедур, закріплений у ст. 8 Конституції України; законності – формування та здійснення адміністративних процедур мають будуватись на суворій відповідності вимогам чинного законодавства; системності – держава намагається створити чітку та зрозумілу систему адміністративних процедур, елементами якої є суб'єкт публічного адміністрування, до якого має можливість звертатися фізична чи юридична особа; неупередженості та безсторонності адміністративної процедури – під час вирішення адміністративної справи не допускається будь-яка неправомірна заінтересованість суб'єкта публічного адміністрування в результатах такого розгляду; оптимізації адміністративних процедур – адміністративна проце-

дура здійснюється найменш витратним, найбільш економічним шляхом; правової визначеності – зводиться до ясності й недвозначності практики здійснення адміністративних процедур, оскільки інше не може забезпечити її однакове застосування, не виключає необмеженості трактування у правозастосовній практиці й неминуче призводить до сваволі; підконтрольності – полягає в існуванні в державі системи контрольних органів і відповідних механізмів, які дають змогу ефективно контролювати порядок здійснення адміністративних процедур і за потреби коригувати дії безпосередніх виконавців; пріоритетності прав і свобод людини – передбачає обов'язок суб'єкта публічного адміністрування в конкретній ситуації, в кожному випадку спиратись передусім на найбільш прийнятне для заявника рішення; презюмованої правомірності правової позиції заявника – принцип, відповідно до якого особа, яка подає заяву, вважається такою, що має нормативно визначені підстави для можливості звернення, а розгляд індивідуальної справи та підготовка адміністративного акта відбуваються з акцентом на сутність викладеного прохання заявника [7, с. 208].

Враховувши вищевказані позиції, на наш погляд, принципи адміністративно-правового регулювання оборонно-промислового комплексу України треба поділити на такі: загальні принципи – характерні для адміністративно-правового регулювання як для діяльності суб'єктів публічної адміністрації; спеціальні принципи – характерні для оборонно-промислового комплексу та суб'єктів адміністрування оборонно-промислового комплексу. До загальних принципів треба зарахувати такі: верховенства права та законності, незалежності, пріоритету прав і свобод людини та громадянина, гуманізму, справедливості та рівності усіх перед суспільством.

Щодо спеціальних принципів, то тут треба враховувати специфіку оборонно-промислового комплексу.

Проект закону про національну безпеку України визначає поняття «оборонно-промисловий комплекс України» як сукупність органів державного управління, підприємств, установ і організацій промисловості та науки, що розробляють, виробляють, модернізують і утилізують продукцію військового призначення, виконують послуги в інтересах оборони для оснащення та матеріального забезпечення сил безпеки і сил оборони, а також здійснюють постачання товарів військового призначення та подвійного використання, надання послуг військового призначення під час виконання заходів військово-технічного співробітництва України з іншими державами [14].

У нашій державі всі підприємства оборонно-промислового комплексу об'єднані в державний концерн «Укроборонпром». Статут Держав-

ного концерну «Укроборонпром» визначає, що на концерн «Укроборонпром» покладаються такі завдання: 1) здійснення централізованого регулювання, контролю та координації діяльності учасників Концерну, зокрема тих, які в установленому порядку одержали право на експорт, імпорту продукції та послуг військового призначення та подвійного використання, а також товарів, які містять відомості, що становлять державну таємницю; 2) сприяння підвищенню ефективності використання і розвитку експортного, виробничого та науково-технічного потенціалу учасників Концерну; 3) створення і забезпечення функціонування системи продажу високотехнологічної промислової продукції, узагальнення результатів інтелектуальної діяльності та виконання робіт і послуг; 4) сприяння учасникам Концерну в проведенні прикладних досліджень за перспективними напрямками розвитку науки і техніки та впровадженні у виробництво передових технологій; 5) залучення інвестицій в оборонно-промисловий комплекс, зокрема, для створення конкурентоспроможних зразків високотехнологічної промислової продукції, включно з товарами військового призначення; 6) створення експортно-орієнтованих структур в оборонно-промисловому комплексі, розроблення документів, необхідних для їх створення, а також розроблення і реалізація маркетингових стратегій в інтересах зазначених структур; 7) освоєння міжнародних ринків озброєння, військової та спеціальної техніки, проведення маркетингових досліджень, зокрема із залученням на договірній основі представників інших підприємств та організацій; 8) реалізація військового майна відповідно до укладених з Міноборони, іншими центральними органами виконавчої влади, що здійснюють керівництво військовими формуваннями, підприємствами та організаціями, зокрема нерезидентами, договорів купівлі-продажу, міни, поставки та інших цивільно-правових договорів, що передбачають передачу права власності на військове майно на платній або компенсаційній основі [20].

Враховуючи зміст категорії «оборонно-промисловий комплекс», а також завдання державного концерну «Укроборонпром», на наш погляд, до спеціальних принципів адміністративно-правового регулювання оборонно-промислового комплексу України треба зарахувати такі засади: науковість; плановість; відповідність методів, форм і процедур адміністративної діяльності суб'єктів публічного адміністрування функціям і завданням оборонно-промислового комплексу; стимулювання суб'єктів публічної адміністрації до ефективного адміністрування оборонно-промисловим комплексом; стратегічного управління експортом об'єктів оборонно-промислового комплексу; збалансованого розвитку оборонно-промислового

комплексу; ефективності оборонно-промислового комплексу; оптимальності; інноваційності; концентрації оборонно-промислового комплексу на пріоритетних напрямках розвитку; цілісних підходів до визначення оборонних потреб держави; доступу до оборонних проектів широкого кола українських суб'єктів господарювання всіх форм власності; високих кваліфікаційних здібностей і професійної компетенції посадових осіб публічної адміністрації оборонно-промислового комплексу; розвитку засад самоокупності оборонно-промислового комплексу; поєднання публічності та секретності в галузі оборонно-промислового комплексу.

Усе вищевикладене дає підстави вважати, що:

- принципи адміністративного права – це вихідні засади, якими керуються у своїй діяльності суб'єкти публічної адміністрації, визначається політика держави в певній галузі, формується механізм правового регулювання, з метою виконання завдань і функцій адміністративного права, захисту прав, свобод і законних інтересів осіб;

- принципи адміністративно-правового регулювання оборонно-промислового комплексу України треба поділити на такі: загальні принципи – характерні для адміністративно-правового регулювання як для діяльності суб'єктів публічної адміністрації; спеціальні принципи – характерні для оборонно-промислового комплексу та суб'єктів адміністрування оборонно-промислового комплексу. До загальних принципів треба зарахувати такі: верховенства права та законності, незалежності, пріоритету прав і свобод людини та громадянина, гуманізму, справедливості та рівності всіх перед суспільством;

- до спеціальних принципів адміністративно-правового регулювання оборонно-промислового комплексу України треба зарахувати такі засади: науковість, плановість, відповідність методів, форм і процедур адміністративної діяльності суб'єктів публічного адміністрування функціям і завданням оборонно-промислового комплексу, стимулювання суб'єктів публічної адміністрації до ефективного адміністрування оборонно-промисловим комплексом; стратегічного управління експортом об'єктів оборонно-промислового комплексу; збалансованого розвитку оборонно-промислового комплексу; ефективності оборонно-промислового комплексу; оптимальності; інноваційності; концентрації оборонно-промислового комплексу на пріоритетних напрямках розвитку; цілісних підходів до визначення оборонних потреб держави; доступу до оборонних проектів широкого кола українських суб'єктів господарювання всіх форм власності; високих кваліфікаційних здібностей і професійної компетенції посадових осіб публічної адміністрації оборонно-промислового комплексу; розвитку засад самоокупності оборонно-промисло-

вого комплексу; поєднання публічності та секретності в галузі оборонно-промислового комплексу.

Отже, принципи адміністративно-правового регулювання оборонно-промислового комплексу України – це основні вихідні засади, якими керується у своїй діяльності суб'єкти публічної адміністрації ОПК, визначається політика держави у військово-оборонній сфері, формується механізм адміністративно-правового регулювання ОПК, з метою виконання завдань і функцій суб'єктів публічної адміністрації ОПК, захисту прав, свобод і законних інтересів осіб, забезпечення національної безпеки та оборони.

Література

1. Авер'янов В.Б. Вибрані наукові праці. / В.Б. Авер'янов. – К.: Інститут держави і права ім. В.М. Корецького НАН України, 2011. – 448 с.
2. Алфьоров С.М. Адміністративне право. Загальна частина: навч. посібник. / С.М. Алфьоров. – К.: Центр учбової л-ри, 2011. – 216 с.
3. Битяк Ю.П. Адміністративне право України: підручник. / Ю.П. Битяк. – К.: «Юрінком Інтер», 2006. – 544 с.
4. Васильев А.М. Правовая система социализма: понятие, структура, социальные связи. / А.М. Васильев. – Кн. 1. – М.: «Юрид. лит.», 1986. – 368 с.
5. Ведерников Ю.А. Теория держави і права: навч. посібник. / Ю.А. Ведерников. – К.: «Знання», 2008. – 333 с.
6. Галуцько В.В. Адміністративне право України: навч. посібник. / В.В. Галуцько, В.І. Курило, С.О. Короед та ін. – Херсон: Гринь Д.С., 2015. – Т. 1. Загальне адміністративне право. – 180 с.
7. Галуцько В.В. Адміністративне право України. Повний курс: підручник. / В.В. Галуцько, П.І. Діхтєвський, О.В. Кузьменко, С.Г. Стеценко. – Херсон: «ОЛДІ-ПЛЮС», 2015. – 446 с.
8. Ганзицька Т.С. Теоретико-правовий аналіз поняття принципів права. / Т.С. Ганзицька // Науковий вісник Академії муніципального управління. Серія: «Право». – 2014. – Вип. 2. – С. 19–24.
9. Колодій А.М. Принципи права України. / А.М. Колодій. – Київ, 1998. – 208 с.
10. Марченко М.Н. Теория государства и права: учебник. / М.Н. Марченко. – М.: «Юридическая литература», 1996. – 432 с.
11. Молдован В.В. Правознавство: цікаве і мудре: навч. посібник. / В.В. Молдован; Київ. нац. ун-т ім. Тараса Шевченка. – К.: «Алерта», 2012. – 255 с.
12. Невзоров І.Л. Принцип законності в правозастосувальній діяльності: дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.01. / І.Л. Невзоров; Національний ун-т внутрішніх справ. – Х., 2003. – 196 с.
13. Погребняк С.П. Втілення принципів права в юридичних актах. / С.П. Погребняк // Вісник Академії правових наук України. – 2006. – № 2 (45). – С. 21–32.
14. Проект закону про національну безпеку України. [Електронний ресурс] // Офіційний веб-сайт Верховної Ради України. – 2015. – Режим доступу: http://w1.l.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=63531.
15. Пухтецька А.А. Про зміст і спрямованість принципів адміністративного права. / А.А. Пухтецька // Адміністративне право і процес. – 2014. – № 3 (9). – С. 73–86.
16. Семенов В.М. Конституционные принципы гражданского судопроизводства. / В.М. Семенов. – М.: «Юридическая литература», 2012. – 152 с.
17. Скакун О.Ф. Теория держави і права: підручник. / О.Ф. Скакун. – Харків: «Консум», 2001. – 664 с.
18. Сорокин В.В. Судебная практика как источник права: за и против. / В.В. Сорокин // Сибирский юридический вестник. – 2002. – № 3. – С. 20–25.
19. Старчук О.В. Щодо поняття принципів. / О.В. Старчук // Часопис Київського університету права. – 2012. – № 2. – С. 40–43.
20. Статут Державного концерну «Укроборонпром»: затверджений постановою Кабінету Міністрів України від 31 серпня 2011 р. № 993. [Електронний ресурс] // Укроборонпром: офіційний веб-портал. – 2015. Режим доступу: <http://ukroboronprom.com.ua/uk/pro-kontsern/dokumenty>.
21. Тихомиров Ю.А. Административное право и процесс: полный курс. / Ю.А. Тихомиров. – М., 2001. – 652 с.
22. Чабаненко М.М. Поняття принципів аграрного права. / М.М. Чабаненко // Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ. – 2013. – № 4. – С. 110–116.

Анотація

Іваник О. М. Принципи адміністративно-правового регулювання оборонно-промислового комплексу України. – Стаття.

У статті розкрито принципи адміністративно-правового регулювання оборонно-промислового комплексу України як основні вихідні засади, якими керується у своїй діяльності суб'єкти публічної адміністрації ОПК, визначається політика держави у військово-оборонній сфері, формується механізм адміністративно-правового регулювання ОПК, з метою виконання завдань і функцій суб'єктів публічної адміністрації ОПК, захисту прав, свобод і законних інтересів осіб, забезпечення національної безпеки та оборони.

Ключові слова: адміністративна діяльність, адміністративне регулювання, національна безпека, нормативно-правовий акт, оборонно-промисловий комплекс, принципи, публічна адміністрація.

Аннотация

Иваник О. М. Принципы административно-правового регулирования оборонно-промышленного комплекса Украины. – Статья.

В статье раскрыты принципы административно-правового регулирования оборонно-промышленного комплекса Украины как основные исходные принципы, которыми руководствуются в своей деятельности субъекты публичной администрации ОПК, определяется политика государства в военно-оборонной сфере, формируется механизм административно-правового регулирования ОПК, с целью выполнения задач и функций субъектов публичной администрации ОПК, защиты прав, свобод и законных интересов лиц, обеспечения национальной безопасности и обороны.

Ключевые слова: административная деятельность, административное регулирование, национальная безопасность, нормативно-правовой акт, оборонно-промышленный комплекс, принципы, публичная администрация.

Summary

Ivanyk O. M. Principles of administrative and legal regulation of the defense industry of Ukraine. – Article.

The article describes the principles of administrative and legal regulation of the defense industry of Ukraine as the main starting point, which guides in its activities the subjects of the public administration of the defense industry, defines the policy of the state in the military-defense

sphere, the mechanism of administrative and legal regulation of the defense industry is being formed, with the aim of implementation tasks and functions of the subjects of the public administration of the defense industry, protection of the rights, freedoms and legitimate interests of persons, ensuring national security and defense.

Keywords: administrative activity, administrative regulation, national security, normative-legal act, defense-industrial complex, principles, public administration.